Κυριακή Η' Λουκά: Ποιος είναι ο πλησίον μου;

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Νοεμβρίου, 2021

Παρότι τά κριτήρια τοῦ ἐρωτήματος δέν ἦταν ἄδολα, ὁ νομοδιδάσκαλος πού πλησιάζει τόν Χριστό γιά νά τόν δοκιμάσει, προκαλεῖ τόν καθέναν ἀπό ἐμᾶς νά προσπαθήσει νά δώσει μαζί μέ τόν Κύριο τή δική του ἀπάντηση: «*Τίς ἐστί μου πλησίον;*» (Λουκ. 10,29). Ὁ Χριστός ἀπαντᾶ μέ τήν **παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη**. Δείχνει μέσα ἀπό αὐτήν ὅτι γιά τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν εἶναι πλησίον, ἀλλά καί ὅτι ὁ καθένας μας καλεῖται νά ἀποδείξει ὅτι θεωρεῖ τόν ἄλλον πλησίον του ἀφοῦ τοῦ φερθεῖ μέ εὐσπλαχνία.

Καλός Σαμαρείτης ὁ Χριστός

Στήν παραβολή καλός Σαμαρείτης εἶναι ὁ ἴδιος **ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἀγκαλιάζει τόν καθέναν μας, πού εἶναι τραυματισμένος ἀπό τούς λογισμούς, τίς πτώσεις τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τήν ἁμαρτία τῆς αὐτοθεοποίησης**. Ὁ Χριστός «ποιεῖ τό ἔλεος» φροντίζοντας τά τραύματα μέ ἔλαιον καί οἶνον, δίνοντας τό αἷμα του **γιά νά γιατρέψει ἀπό τόν θάνατο τόν ἐγωιστή ἄνθρωπο**, ἀλλά καί συγχωρώντας τίς ἁμαρτίες, γλυκαίνοντας τόν πόνο μας γι’ αὐτές, ὅπως τό λάδι ἀνακουφίζει τίς πληγές. Καί **μᾶς μεταφέρει στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας**. Καί ἐκεῖ δίνει τά δύο δηνάρια, γιά νά συνεχιστεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ οἴνου καί τοῦ ἐλαίου **στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἤ στόν λόγο τοῦ Θεοῦ**, τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη ὥστε **ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος νά γίνει καλά**. Καί παραγγέλλει στόν πανδοχέα, δηλαδή **στόν καθέναν πού ζεῖ τή ζωή τῆς πίστης**, νά εἶναι ἕτοιμος νά προσδαπανήσει, δηλαδή νά προσθέσει κι αὐτός ὅ,τι χρειαστεῖ γιά τόν πληγωμένο ἄνθρωπο. Καί θά ὑπενθυμίσει ὅτι, ὄντας ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, δ**έν θά λησμονήσει ὅσους τόν μιμηθοῦν**, ἀλλά **θά ἀποδώσει, ὅταν ἐπανέλθει κατά τή Δευτέρα Παρουσία, στόν καθέναν κατά τά ἔργα του.**

Ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος

Πλησίον εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ταξιδεύει ἀπό τά Ἱεροσόλυμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στήν Ἰεριχώ τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. **Πλησίον εἶναι ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος**, ὁ ὁποῖος κείτεται ἀναίσθητος ἀπό τόν πόνο καί τήν κακία. Εἶναι αὐτός πού δέχεται τή φροντίδα τοῦ Χριστοῦ, ἀνήμπορος νά μιλήσει. Καί ἀμίλητος παραμένει καθόλη τή διάρκεια τῆς παραβολῆς, ἐνῶ δέν γνωρίζουμε ἄν τελικά θεραπεύθηκε καί ὁλοκλήρωσε τό ταξίδι του ἤ ἐπέστρεψε στήν Ἱερουσαλήμ. **Ὁ Χριστός δέν ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς νά ὑποχρεώσουμε τόν ἄλλο νά γίνει καλά, νά**

τόν σώσουμε ἄν δέν θέλει. Οὔτε θά μᾶς ζητήσει λόγο ἄν ὁ πλησίον μας σώθηκε ἤ ἄν, παρά τίς δικές μας προσπάθειες, ἐκεῖνος δέν ἀνένηψε ἤ, ἄν ἀνένηψε, ξαναπῆγε στόν δρόμο, ὅπου τόν περιμένουν ληστές. Δέν εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας πού μετρᾶ γιά τόν Χριστό. Εἶναι ἡ διάθεση νά παλέψουμε. Δέν εἶναι τό «εὐχαριστῶ» καί ἡ ἀποδοχή τῶν πράξεών μας πού περιμένει ὁ Χριστός. Ἄλλωστε **ὁ τραυματισμένος ἄνθρωπος δέν μποροῦσε νά εὐχαριστήσει τόν λυτρωτή του. Αὐτό ὅμως δέν ἔκανε Ἐκεῖνον νά ἀδιαφορήσει.**

Οἱ ἰδεολογίες

Τό ἐρώτημα «ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου;» ἔρχεται ἔντονο καί στή δική μας πραγματικότητα. Ἰδίως στίς μέρες μας δέν εἶναι αὐτονόητα χριστιανική ἡ ἀπάντησή μας. **Μᾶλλον μοιάζουμε περισσότερο μέ τόν ἱερέα καί τόν λευίτη ἤ, ἀκόμη χειρότερα, μέ τούς ληστές τῆς παραβολῆς**. Οἱ τελευταῖοι θεώρησαν ὅτι μέ τή σωματική τους δύναμη ἤ μέ τή δύναμη τῶν ὅπλων τους μποροῦσαν νά ἐξουσιάσουν τόν πλησίον τους. Ἔτσι, τόν κλέβουν καί τόν τραυματίζουν καί τόν ἀφήνουν ἡμιθανῆ. Μοιάζουν σ’ αὐτούς ὅλες ἐκεῖνες οἱ ἰδεολογικές, οἰκονομικές, πολιτικές, κοινωνικές καί ἄλλες **ἀντιλήψεις**, οἱ ὁποῖες κλέβουν τά στηρίγματα τοῦ ἀνθρώπου, τά ἀγαθά του, τίς ἀξίες του, τίς ἐλπίδες του, ἀφήνοντάς τον νά πορεύεται ἀνυπεράσπιστος στή ζωή του.

Οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευίτες, ἐκπρόσωποι τῆς θρησκείας ἡ ὁποία στηρίζεται στήν ψευδαίσθηση τῆς τήρησης τῆς καλῆς καί τυπικῆς συμπεριφορᾶς, χωρίς ὅμως νά ἀγαπᾶ τόν πλησίον, δέν θά κάνουν τό βῆμα νά νοιαστοῦν, νά θυσιαστοῦν, νά νικήσουν τόν φόβο γιά τίς ἰδέες καί τή δύναμη τοῦ κόσμου, μέ ἀποτέλεσμα νά συμβιβάζονται μέ τό κοσμικό πνεῦμα γιά νά εἶναι εὐχάριστοι σ’ αὐτό. Ἔτσι κλείνονται στόν ἑαυτό τους, στήν ξύλινη γλῶσσα τήν ὁποία μιλοῦν καί δέν μποροῦν νά δοῦν τίς βαθύτερες ἀνάγκες τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Ἤ περιορίζουν τή φροντίδα τους, μόνο σ’ αὐτούς πού τούς πλησιάζουν, στούς «δικούς τους», χωρίς νά εἶναι ἕτοιμοι νά ἀνοιχτοῦν σέ ὅλους, γιά **νά τούς μεταφέρουν στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί νά δώσουν στούς τραυματισμένους τή δυνατότητα νά ἀναλάβουν τήν εὐθύνη γιά μιά νέα πορεία στή ζωή τους**.

Ἡ εὐθύνη μας

Ὁ Χριστός ἀποτυπώνει τόν ἑαυτό του στό πρόσωπο τοῦ Σαμαρείτη, τοῦ ξένου γιά τή νοοτροπία τῶν Ἰουδαίων. Ξένη μοιάζει καί ἡ ὁδός τῆς πίστης πού γίνεται θυσία γιά τά δεδομένα τοῦ καιροῦ μας. Ὅμως **ὡς πιστοί ἄς ἀκολουθοῦμε τήν ὁδό τοῦ Χριστοῦ, συγχωρώντας τόν πλησίον πού μᾶς ἔβλαψε**. Προσφέροντας ὅ,τι μποροῦμε, ὑλικά καί πνευματικά, στόν γείτονά μας, στόν συνάδελφό μας, στόν οἰκεῖο μας, σέ ὅποιον ὁ Θεός ἐπιτρέπει νά συναντήσουμε, ἀκόμη καί στόν ἐχθρό μας.

Δείχνοντας τήν ὁδό πού ὁδηγεῖ στό πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας καί μεταφέροντας μέ τήν προσευχή καί τήν παρότρυνση, ἀλλά καί τόν λόγο μας καί τό παράδειγμά μας, τόν πλησίον ἐκεῖ, γιά νά ἰαθεῖ μέ τή χάρη τῶν μυστηρίων καί τή βοήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τά τραύματά του. Ἀκόμη κι ἄν ἐκεῖνος δέν ἀναγνωρίσει ποτέ τήν εὐλογία πού θά πάρει, συνεχίζοντας τόν δρόμο του στήν Ἰεριχώ τοῦ κόσμου τούτου, δηλαδή στή διαφθορά τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καί τῆς ἁμαρτίας, **ἐμεῖς θά γινόμαστε μιμητές τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη Χριστοῦ**!

π. Θ.Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" 15/11/2020, Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)